

inod, man maa sige, at der er lagt Sordine paa Instrumentet, og samme Indtryk har man ubetinget faaet ved at høre den højtæredede Minister. Det var ikke noget Forslag, som skyldtes hans Initiativ, men han havde ikke villet paatage sig Ansvar for ikke at bringe det frem for Lovgivningsmagten. Det siges i Motiverne — saaledes læser jeg dem i alt Fald, og jeg tror, at ingen vil benægte, at det staar der — at denne Havn ikke vil blive en under alle Forhold sikker Tilflugtshavn saa vel for store som for smaa Skibe og heller ikke en passende Trafikhavn. Derimod siges der, at der opnaas en Havn, hvor Fiskerskibe under de fleste Vejrforhold kunne søge Tilflugt, saa at Vesterhavsfiskeriet herefter kan drives i større Omfang end nu og til alle Aarstider. Det er altsaa Fordelen ved denne Havn, at man under de fleste Vejrforhold der faar en Tilflugtshavn for Fiskerbaade. Det er jo klart nok, at den Omstændighed, at man kun under de fleste Vejrforhold kan komme ind i Havnen, allerede gør den ret umulig som Trafikhavn til regelmæssig Besejling. Jeg tror, at naar hurtigt Befordring vurderes saa højt, at vi nu ville give 200,000 Kr. mere aarlig for at faa Smørret fra Esbjerg en 5—6 Timer før til England, ville de fleste Smørforsendere være ret betænkelige ved at sætte en Trafik i Gang paa en Havn, om hvilken det hedder, at under de „flest“ Vejrforhold vil man kunne komme ind i den, jeg tror, at man vil forlange, at man maa kunne komme der under alle Forhold. Hvad „de fleste Vejrforhold“ vil sige, kan jo være vanskeligt at afgøre, det kan jo være, at der deri ligger, at det er saa overordentlig sjældent, at Vejrforholdene forhindrer Indløbning, at det ikke har stor praktisk Betydning, men jeg syntes dog, at jeg ikke vilde undlade at fremdrage denne forsigtige Udtalelse af den højtæredede Minister. Der er talt om det store Ansvar, vi kunne paatage os ved at lade være med at bevilge Havnen. Jeg synes, at der ligesaa godt kan være Spørgsmaal om det modsatte. Jeg sætter, at vi faa en virkelig stor Fiskerilaade, maaste paa 100 eller et Par hundrede Ruttere hjemmehørende i Havnen. Det kan da være, der opstaar en pludselig Orkan, et forfærdeligt Vejr; man søger, da med den Vindretning, der er i Øjeblikket, Havnen sandsynligvis vil afgive Læ, ind til denne; pludselig springer Vinden om, der maa da kunne opstaa en forfærdelig Katastrofe, der skyldes den Omstændighed, at Havnen ikke byder ubetinget sikre Forhold; men kun Forhold, der for det meste ville være sikre.

Naar man saa siger, at saa kunne de Ruttere staa til Søs igen og klare sig, som de kunne, saa er det en bekendt Ting, at det er ikke rart at komme ind i Sammenbugten med Saaalandsvind, hvor det mindste Havari og Sligt under alle Omstændigheder vil medføre, at det gaar galt. Jeg tror for Resten ogsaa, at Spørgsmaalet om Tilflugtskibene paa Vestkysten i Almindelighed er berørt paa en ret ejendommelig Maade i den store Kommissionsbetænkning, som jeg foreløbig holder mig til som det mest officielle sagkundige, der er præsteret. Der staar: „Under disse Forhold vilde i mange Tilfælde en Havn paa Vestkysten, om en saadan var der, snarere endog kunne blive til Skade end til Gavn ved at lokke Skibene ind til en farlig Kyst, som de særlig under urolige Vejrforhold bør stykke saa meget som muligt“. Jeg ved nok, at der er Sømænd, der have sagt, at en saadan Udtalelse er en Sømænd uværdig, men det kan ikke nægtes, at der staar under denne Udtalelse to og, saa vidt jeg ved, to overordentlig dygtige Sømænds Underkrifter. Der bliver yderligere sagt: „Vi tro derfor ikke, at Anlægget af en Rød- og Tilflugtshavn paa Sjællands Vestkyst kan siges at være af tvingende Nødvendighed, om det end ikke kan benægtes, at Tilstedeværelsen af en saadan nu og da i enkelte Tilfælde og under særlig gunstige Forhold vilde kunne bevirke et Skibs Frelse“. Jeg skal nu ikke sige det allermindste om, hvorvidt disse Oplysninger ere rigtige, jeg skal, som jeg sagde før, vel vogte mig for at strides med Teknikere, jeg ved, at Teknikerne ere næsten som Vindenes Herrer, og Strømmene ere dem ligeledes underdannede. Nansen lægger sin Plan om at gaa over Nordpolen, han bestemmer, at Strømmen gaar saadan og saadan, og saa gaar den saadan og saadan, og Nansen naar til Nordpolen. Paa samme Maade afsejer Strømmen paa Teknikerens Bud søjelig Sandet, hvor det skal ligge, og skærer pligtstyldigt Bunden ud, hvor den skal skæres ud, og Bølgerne lægge sig, hvor de skulle lægge sig. Det kender jeg saa godt, jeg sætter derfor kun den ene Sagkundighed mod den anden og holder mig ganske uden for Spillet. Men hvis den Fremstilling, der er givet i Kommissionens Betænkning, er rigtig, maa man vistnok sige, at navnlig for Sagens Benner er den Løsning, som nu saa pludselig og voldsomt har trængt sig frem, ikke aldeles tilfredsstillende. Jeg kan i Virkeligheden heller ikke se andet, end at Valget af andre Steder derved er foregribet. Det æredede Medlem, som sidst talte,